

Belinda Bauer

Blinde drift

A.W. Bruna Uitgevers

Voor mijn fantastische agent Jane Gregory.
Een heel fijne dertigste verjaardag!

Er zijn twee soorten mensen op de wereld. Degenen die denken dat het hun nooit zal overkomen, en degenen die wel beter weten...

20 augustus 1998

Het was zo warm in de auto dat de stoelen roken alsof ze aan het smelten waren. Jack had een korte broek aan en als hij zijn benen bewoog, klonken ze als plakband.

De raampjes waren open, maar de lucht bewoog niet; alleen het gefladder van kleine insecten, net het geluid van droog papier. Boven hen hing een enkele ragfijne wolk en een onzichtbaar vliegtuig tekende een kalkwitte streep langs de felblauwe lucht.

Er gleden zweetdruppels omlaag langs Jacks nek en hij deed het portier open.

‘Niet doen!’ zei Joy. ‘Mama zei dat we in de auto moesten blijven!’

‘Ik blijf ook in de auto,’ zei hij. ‘Ik wil alleen wat frisse lucht.’

Het was een rustige middag en er was niet veel verkeer, maar bij elke auto die langskwam, schudde de oude Toyota zachtjes heen en weer.

Toen er een vrachtwagen langsreed, schudde hij heel hard.

‘Doe de deur dicht!’ zei Joy.

Jack deed het portier dicht en klakte met zijn tong. Joy was een dramaqueen. Negen jaar en altijd aan het huilen, zingen of lachen. Meestal kreeg ze haar zin.

‘Hoe lang al?’ jammerde ze.

Jack keek op zijn horloge. Die had hij voor zijn vorige verjaardag gekregen, toen hij elf werd.

Hij had een PlayStation gevraagd.

‘Twintig minuten,’ antwoordde hij.

Dat was gelogen. Er was al bijna een uur verstreken sinds de auto had gesputterd en geschokt, en knerpend tot stilstand was gekomen op de vluchtstrook van de M5 in zuidelijke richting. En al ruim een halfuur sinds hun moeder hen daar had achtergelaten om naar een praatpaal te lopen.

Niet uit de auto stappen. Ik blijf niet lang weg.

Maar ze bleef wél lang weg en Jack voelde de lichte irritatie die hij altijd voelde wanneer zijn moeder niet zijn vader was. Papa zou wel hebben geweten wat er mis was met de auto. Hij zou niet de hele tijd de sleutel hebben omgedraaid tot de accu leeg was. Hij zou een mobiele telefoon bij zich hebben gehad en niet als een holbewoner langs de weg hebben hoeven lopen om een praatpaal te zoeken.

Merry wurmde jengelend onder de riem van haar kinderstoeltje, rusteloos vanwege de zon op haar gezicht.

Joy boog zich over haar heen en stopte de speen terug in haar mond.

‘Shit, wat is het warm,’ zei Jack.

‘Je hebt “shit” gezegd,’ zei Joy. ‘Dat ga ik vertellen.’ Maar ze zei het niet met de gebruikelijke overtuiging. Het was veel te warm voor overtuiging.

Broeierig warm.

Ze speelden een tijdje ‘Ik zie, ik zie wat jij niet ziet...’ Blauw voor lucht, zwart voor weg en groen voor veld, tot de beperkte hoeveelheid echte dingen op was en ze stomme dingen begonnen te verzinnen, zoals roze voor Joys varkenskop.

‘Hou je kop!’ zei Joy.

Jack wilde al *Hou zelf je kop!* terugroepen, maar hield zich in. Hij was namelijk de oudste en hij had de leiding. Dat had mama zelf gezegd...

Jack heeft de leiding.

... dus in plaats daarvan zag hij grijs voor stof, terwijl hij intussen naar de weg tuurde en probeerde in te schatten hoe ver het zou zijn naar de praatpaal, hoe snel zijn moeder daar

met haar langzame, zwangere buik naartoe zou zijn gewag-
geld en hoe lang ze aan de telefoon zou hebben staan praten.
Hij wist op niet een van de vragen het antwoord, maar voelde
instinctief dat ze wel erg lang wegbleef.

Ze had de auto stilgezet in de schaduw van een rijtje conife-
ren, maar de schaduw was steeds korter geworden en inmid-
dels helemaal verdwenen.

Hij tuurde met half dichtgeknepen ogen naar de brandende
zon.

Als hij zijn blik even afwendde en dan weer terugkeek, zou
hij haar de bocht om zien komen. Hij zag het in gedachten al
voor zich. Hij probeerde het met pure wilskracht af te dwin-
gen.

Even zijn blik afwenden.

En dan weer terugkijken.

Langzaam.

Dan zou ze daar lopen.

Dan zou ze daar lopen...

Maar ze liep er niet.

‘Waar blijft ze toch?’ vroeg Joy, en ze schopte tegen de ach-
terkant van de stoel voor haar. ‘Ze zei dat ze tien minuten weg
zou zijn, maar ze is nu al tien uur weg!’

Merry, die voorin op de passagiersstoel zat, begon te huilen.

‘Kijk nou wat je doet!’ Jack boog zich over de stoel naar
Merry toe en gaf haar de fles, maar al na één slokje water
duwde ze de zuigspen uit haar mond, zodra ze verder kon
gaan met jengelen.

‘Ze vindt jou niet lief,’ zei Joy met zelfingenomen leedver-
maak, dus liet Jack zich weer naar achteren zakken, zodat zij
het kon proberen, maar blijkbaar vond Merry niemand lief,
en ze hilde aan één stuk door.

Onophoudelijk.

Merry was twee, maar hilde nog steeds heel veel. Jack
moest niet veel van haar hebben.

‘Misschien moet ze een schone luijer om,’ merkte Joy behoedzaam op. ‘Er zit er een in de tas.’

‘Ze houdt zo heus wel op,’ zei Jack. Aan luiers begon hij echt niet.

Joy kennelijk ook niet; ze zei niets meer over de luijer en staarde bijtend op haar onderlip met een diepe frons naar de bocht in de weg.

‘Waar blijft ze toch?’ zei ze nog een keer, maar ditmaal klonk ze zo zacht en bang dat Jack iets moest doen, anders zou hij zelf ook bang worden.

Bangerder.

‘Laten we naar haar toe gaan,’ zei hij opeens.

‘Hoe dan?’

‘Lopen,’ zei Jack. ‘Het is niet ver. Dat heeft mama zelf gezegd.’

‘Als het niet ver is, waarom is ze dan nog niet terug?’

Jack ging niet op de vraag in en duwde het portier open.

‘Zal ze niet boos worden omdat we niet in de auto zijn blijven zitten, zoals ze had gezegd?’

‘Nee. Ze zal juist blij zijn dat we haar zijn gaan zoeken.’

Joy's ogen werden groot en rond. ‘Is ze verdwaald?’

‘Nee!’

Haar onderlip trilde. ‘Zijn wij dan verdwaald?’

‘Nee! Niemand is verdwaald! Ik heb het warm en ik verveel me, en ik wil gewoon een stukje lopen. Je kunt met me meegaan of je kunt hier blijven.’

‘Ik wil niet hier blijven,’ zei Joy haastig.

‘Kom dan mee,’ zei Jack.

‘Hoe moet het dan met Merry?’

‘Ze kan lopen.’

‘Dat doet ze vast niet.’

‘Dan dragen we haar.’

‘Daar is ze te zwaar voor.’

‘Dan draag ik haar wel.’

‘En de auto’s dan?’ zei Joy met een blik op de glanzende flitsen die voorbijschoten. Het waren er niet veel, maar ze reden wel snel. ‘Het is te gevaarlijk,’ voegde ze er zacht aan toe.

Dat was wat hun moeder had gezegd toen ze met haar wilden meelopen naar de praatpaal.

Het is te gevaarlijk.

‘Kom mee,’ zei Jack. ‘Het komt echt wel goed. Dat beloof ik.’

Joy droeg de luiertas en Jack droeg de peuter.

Uiteraard weigerde ze om zelf te lopen.

De ademloze lucht trilde even in het kielzog van elke auto en viel dan weer dood neer in het stof.

Ze liepen pal naast de vangrail. De strook golvend metaal was veel groter dan hij er vanuit een voorbijrijdende auto uitzag: vanaf de elleboog tot bijna aan de zoom van Jacks korte blauwe voetbalbroek. De grond aan de andere kant van de vangrail was begroeid met lang, dor gras. Hij liep een stukje steil omlaag en ging aan de voet over in vlak terrein vol struikgewas en boompjes. Daarachter waren hagen zichtbaar en achter de hagen velden. Gras. Een paar schapen. De meeste velden waren verlaten en de dichtstbijzijnde schuren waren heel ver weg, kleine bakstenen speelgoedgebouwtjes met een dak van golfplaten.

De vluchtstrook was breed, maar niet leeg. Zo zag het er vanuit de auto wél altijd uit, dus Jack verbaasde zich erover dat hij eigenlijk bezaaid was met allerlei dingen. Colablikjes, werkhandschoenen, stukjes van plastic buizen en zacht speelgoed: een willekeurige verzameling spullen die met elkaar gemeen hadden dat ze waren platgereden en bedekt werden door hetzelfde fijne, grijze stof.

‘En als er een auto stopt?’ vroeg Joy. ‘Stappen we dan in?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ snoof hij minachtend. Iedereen wist dat bij een onbekende in de auto stappen een uitstekende manier was om te worden vermoord.

Dat wist Joy ook en zo te zien vond ze het een geruststellend idee dat haar broer geen risico's wilde nemen.

Jack draaide zich om naar hun auto. Hij glansde in het felle licht, maar leek al heel ver weg, als een boot die wegzank in een diepe oceaan en die ze nooit meer zouden terugvinden zodra hij eenmaal weg was.

Of misschien zonken zij zelf wel weg...

Merry was zwaar, en nog eens extra zwaar omdat ze dwars en huilerig was. Haar gezicht was rood en vertrokken, en ze kronkelde als een loden worm in Jacks armen.

'De zon staat op haar gezicht,' zei hij. 'Zit er een hoed in de tas?'

Ze bleven staan en Joy zette de tas op de grond om erin te kijken.

'Nee. Alleen maar een slabbetje.' Ze hield het met half dichtgeknepen ogen vanwege de felle zon voor hem op. Het slabbetje was geel, met een blauw eendje erop. Jack drapeerde het over Merry's hoofd en ze werd iets rustiger.

Ze liepen verder.

'Mijn voeten doen pijn.' Joy had stomme roze slippers aan met een plastic bloem tussen de eerste twee tenen.

'Het is niet ver meer,' zei Jack, ook al had hij geen flauw idee hoe ver het nog was. Het was gewoon iets wat zijn vader altijd zei. Hij wierp een blik over zijn schouder; hun auto was om de bocht verdwenen.

Ze waren helemaal alleen.

Jack had nu heel graag zijn vader bij zich gehad. Dan had hij Merry, Joy en de luiertas kunnen dragen.

Met gemak.

Zijn armen deden pijn, dus hij zette Merry neer om haar zelf te laten lopen, maar ze weigerde nog steeds, ook al kon ze het best. Ze leunde achterover en verstijfde helemaal, zodat hij haar ook niet kon meetrekken.

Hij had haar het liefst een klap gegeven.

In plaats daarvan blies hij zijn wangen bol en veegde hij met de rug van zijn hand het zweet van zijn voorhoofd; daarna tilde hij haar weer op en liep hij verder.

Een vrachtwagen raasde luid toeterend voorbij, en het slabbetje waaide van Merry's gezicht en dwarrelde over de vangrail.

'O!'

Joy ging op haar tenen staan om het over de vangrail heen te pakken, maar er kwam weer een auto langs en het slabbetje sprong van de punten van het stugge gele gras en zweefde langs de steile helling omlaag.

'Laat maar gaan!' zei Jack.

'Maar het is die met het eendje!'

Jack liep verder en Joy kwam snel achter hem aan. Ze keek steeds achterom naar het felgekleurde slabbetje.

'Ik zou best een ijsje lusten,' zei ze.

Jack negeerde haar, maar zou ook best een ijsje willen hebben. Een waterijsje, bijvoorbeeld. Zijn mond was droog. Hij vroeg zich af of je midden op het weelderige platteland van Devonshire van dorst kon sterven.

Het leek hem best mogelijk.

Hij haatte zijn moeder. Hij haatte haar. Waarom had ze hen niet laten meegaan? Waarom had ze gezegd dat ze niet lang zou wegblijven als ze wél lang wegbleef?

Zodra ze haar eenmaal hadden gevonden, zou hij weigeren om met haar te praten. Eigen schuld! Hij zou zich eigenlijk gewoon van de helling moeten laten glijden, een gat in de haag zoeken, naar een boerderij lopen, en daar vragen of hij iets mocht drinken en even mocht bellen.

Naar zijn vader.

Dan kon hij mooi de leiding op zich nemen.

En dan kon zij zich mooi zorgen maken wanneer ze terugkwam bij de auto en ze allemaal waren verdwenen...

Maar dat deed hij allemaal niet.

Ze kwamen aan bij een knoestig appelboompje en hielden even stil in het vlechtwerk van schaduw. Jack zette Merry kreunend neer. Ze liet zich onmiddellijk op het kussen van haar luier neerploffen tussen de kleine, felgekleurde vruchten die op de vluchtstrook waren gevallen.

‘Je moet haar niet op de grond zetten!’ zei Joy. ‘Het is hartstikke vies!’

‘Dat kan me echt niet schelen. Ze is loodzwaar.’

‘Dat is deze tas ook.’ Joy liet hem vallen en plukte een appel van de boom. Hij was rood, maar toen ze er een hapje uit nam, bleek hij hard en zuur te zijn, en ze spuugde het uit op het asfalt. In plaats daarvan dronk ze water uit Merry’s fles, die ze daarna aan Jack gaf. Ze dronken er om beurten uit tot het water helemaal op was.

‘We hadden wat moeten bewaren voor Merry,’ zei Joy.

‘Daar is het nu te laat voor,’ antwoordde Jack.

Er reden auto’s voorbij. Niemand remde af.

‘Laten we maar verdergaan,’ zei Jack.

‘Ik wil niet,’ zei Joy. ‘Het is veel te warm.’

‘Het moet. Als we hier blijven zitten, vinden we mama nooit.’

Joy tuurde over de weg. Hij was lang en recht, en er was op de vluchtstrook geen spoortje te bekennen van hun moeder of iemand anders, alleen een flakkerend meer, als een fata morgana in een woestijn.

‘Ik wil terug.’

Jack haalde de sleutel uit zijn zak en hield hem voor haar omhoog. ‘Oké,’ zei hij, ‘hier heb je de sleutel.’

Joy pakte hem niet aan. Ze keek achterom naar de bocht die de auto nu aan het zicht onttrok, zuchtte en zei: ‘Wat is die tas zwaar.’

‘Laat hem dan staan. Neem alleen een luier mee, zodat mama haar kan verschonen.’

Dat deden ze. Joy haalde er een luier uit en Jack propde de

luiertas in de smalle opening tussen de appelboom en de vangrail, zodat niemand hem zou zien, maar zij hem wel konden terugvinden wanneer ze allemaal terugliepen naar de auto.

Daarna tilde hij Merry weer op en liepen ze verder.

Op de andere weghelft van de snelweg minderde een blauwe auto in de rechterrijstrook vaart en de bestuurder keek naar hen. Jack wendde met een bonzend hart van ongegronde angst zijn blik af tot het gebrom van de motor was weggestorven.

Merry schoof onrustig heen en weer op zijn heup, en begon weer te huilen – ‘Mama! Mama!’ Ze strekte haar mollige armpjes met gespreide vingers uit naar de auto, die al veel te ver voorbij hen was om naar terug te keren.

‘Daar is mama niet,’ zei Jack. ‘Ze is deze kant op. We gaan haar zoeken.’

Merry’s gehuil nam langzaam af. Na een tijdje sloeg ze haar armpjes om zijn nek, legde ze haar wang tegen zijn schouder en maakte ze een zacht, schor brommend geluidje op de maat van zijn voetstappen.

Joy bleef staan en zei: ‘Wat is dat?’

Een stukje voor hen hupten drie kraaien pikkend om een bloederige hoop.

‘Dat weet ik niet.’

‘Is het iets dood?’

‘Dat weet ik niet.’

Maar het was inderdaad iets dood. Toen ze dichterbij kwamen, hoorden ze de vliegen.

Het was een dode vos, platgereden, maar nog niet bedekt met stof, en zijn glibberige roze ingewanden puilden door een scheur in de oranje vacht naar buiten. De kraaien vochten om de ogen.

Jack kon er niet naar kijken. Hij slikte zijn walging in, maar Joy zwaaide wild met haar armen naar de kraaien. Ze vlo-

gen klapwiekend een klein stukje weg, maar kwamen meteen weer terug.

‘Vort!’ schreeuwde ze. ‘Vort!’

De kraaien lachten haar echter uit en vlogen als een wrede bende om haar heen.

Ze rende op hen af.

‘Jóy!’ Jack greep haar vast bij haar arm en de auto die abrupt moest uitwijken om haar niet te raken, doorkliefde de lucht met een boze claxon.

Joy keek hem aan, haar ogen groot in haar witte gezicht en haar mond in de vorm van een verschrikte O.

Toen begonnen ze allebei te lachen. Hoog en kakelend, net als de kraaien. Het was helemaal niet grappig, maar toch bleven ze lachen, ook toen het niet leuk meer was en hun gezicht pijn begon te doen, alsof ze geen van beiden als eerste wilden stoppen.

Opeens wees Jack naar iets over Joys schouder. ‘Daar is de praatpaal!’

Honderd meter verderop stond een kleine, oranje lolly.

Ze lieten met hernieuwde haast de dode vos achter zich. Jack liep zo snel dat hij bijna holde. Joy greep de achterkant van zijn T-shirt vast, alsof ze bang was dat ze de aansluiting zou verliezen en alleen zou worden achtergelaten. Jacks armen deden pijn en zijn ogen brandden van het zweet. Merry’s bungelende voeten schopten tegen zijn bovenbenen en Joys trekkende hand verstoorde zijn evenwicht, maar hij ging nog niet langzamer lopen. Dat deed hij pas toen ze de praatpaal tot op een meter of dertig, veertig waren genaderd. Hij zocht om zich heen naar zijn moeder: achter de vangrail en langs de helling naar beneden. Zijn wanhopige ogen zochten zelfs nog verder naar aanwijzingen, tussen de bomen, achter de hagen en op de velden daarachter.

Misschien was ze gevallen of stond ze aan de andere kant van de vangrail te wachten. Misschien zag ze hen wel aankom-

men en stond ze te zwaaien. Stond ze te wachten tot ze haar zouden zien. Als hij haar zag, zou hij terugzwaaien. En hij zou met haar praten. Natuurlijk zou hij met haar praten! Alle nare dingen zouden meteen zijn vergeten! Hij was opgetogen van opluchting.

‘Waar is ze?’ vroeg Joy.

Jack zei niets.

‘Jack?’

‘Ssst.’

Hij liep snel met gefronste wenkbrauwen verder. Op tien meter van de praatpaal bleef hij staan.

De oranje hoorn hing onder het apparaat. Hij raakte net de bovenkant van het gele gras en hing roerloos aan het kronkelende snoer.

Jack kreeg een heel akelig gevoel.

Er klopte iets niet.

Er klopte echt iets niet.

Joy bewoog zich. Ze liet Jacks shirt los en wurmde zich langs hem heen. ‘Hij is kapot,’ zei ze, en ze stak een hand uit naar de telefoon.

‘Niet aanraken!’ gilde hij, en ze barstte in tranen uit.

Ze liepen nog een halve kilometer door de verstikkende lucht.

En nog steeds remde er niemand af.

Niemand wilde erbij betrokken raken.

Mensen – gezinnen! – reden langs hen in hun auto met airco, mobiele telefoons en Coca-Cola, terwijl Joy zachtjes liep te snikken en Jack Merry droeg.

Hij bleef doorlopen, ook al voelde hij zijn benen niet meer.

En zijn hart ook niet.

Pas toen ze halverwege de afrit waren, was er een auto die vaart minderde en voor hen op het grind tot stilstand kwam.

Ze bleven bevend met een betraand gezicht staan, uitgeput van de warmte en van angst.

Er verstreek een lang, bloedheet, droog moment.
Toen ging een portier krakend open en stapte er een politieman uit.

2001

Catherine While schrok wakker met het gevoel – de stellige overtuiging – dat er iemand in huis was.

‘Adam?’

Adam was er niet. Hij was in Chesterfield. Dat wist Catherine, want hij had haar de vorige dag nog een ansichtkaart gestuurd van het busstation met een grappig tekeningetje erop.

Toch riep ze nog een keer: ‘Adam?’

Niets. Alleen het akelige gevoel dat ze niet alleen was. De straatlantaarn buiten voor het raam knipperde een paar keer en ging uit, zodat ze even niets zag.

Het voelde aan alsof het... gepland was.

‘Adam?’ fluisterde ze in het donker.

‘Prrrrrp!’

Catherine slaakte een gil toen de kat op haar benen landde.

‘Ga weg, Chips!’

Ze ging steunend en kreunend rechtop zitten, onhandig wurmend vanwege het gewicht van haar bewoonde buik, en duwde de kat van het bed.

‘Niet bang zijn,’ zei ze ferm tegen haar buik. ‘Het is de kat maar.’

Adam had nog een tweede kat gehad, die naar de naam Fish luisterde, maar die was overreden door een auto voordat ze elkaar leerden kennen. Catherine had vanzelfsprekend een meelevend gezicht opgezet, maar was stiekem opgelucht geweest toen ze het hoorde. Ze was bij één kat al bang genoeg dat hij op het gezicht van de baby zou gaan zitten. Chips was

een pluizige witte Ragdoll met innemende blauwe ogen, maar Catherine was geen kattenmens. Dat wilde trouwens niet zeggen dat ze wél een hondenmens was – ze had in haar hele leven niet één huisdier gehad, zelfs geen goudvis – maar in de twee jaar dat Adam en zij nu samen waren, had ze genoeg meegemaakt om te weten dat ze in elk geval beslist geen kattenmens was.

Hij wel. Hij zat altijd aan de kat en de kat – en zijn haar – zaten ook altijd aan hem. Catherine wilde best geloven dat katten een eigen plek hadden in het grotere geheel der dingen, maar ze was ervan overtuigd dat deze plek niet inhield dat ze in een bak in de hoek van de keuken hoorden te poepen.

Of op haar bed mochten springen.

Blijkbaar had ze de slaapkamerdeur de vorige avond open laten staan en had Chips de gelegenheid aangegrepen om zijn recht op te eisen om op het hoofdkussen van zijn onderdaan te liggen en onbeschaamd in zijn sokkenla te plassen.

Catherine siste en Chips stapte hooghartig de kamer uit met een blik over zijn schouder die zei: *Dit zal ik onthouden.*

‘Je gaat je gang maar,’ zei Catherine opstandig, en ze liet zich weer achterover zakken op haar kussen.

Chips had haar in elk geval over haar angstaanval heen geholpen.

Catherine vouwde haar handen om haar buik, verwonderd en geamuseerd over hoe ver dit verwijderd was van wat ze altijd als haar lichaam had gezien. De eerste maanden hadden eigenlijk niets voorgesteld; het soort buikje dat na een paar weken op de hometrainer zo weer weg zou zijn. Daarna was de bult al snel zo groot geworden dat ze gedwongen was geweest om zich achterover te buigen en hem vooruit te steken, een beetje alsof ze een potplant vanuit de tuin naar binnen droeg. En nu, met zeven maanden, voelde opstaan van een stoel aan alsof ze een zak compost op een karretje van het tuincentrum hees.

Ze kon niet wachten tot het echt zover was en de baby met een rood vertrokken gezicht krijsend op haar borst werd gelegd...

Ik zal ervoor zorgen dat niemand jou iets aandoet!

Deze heftige belofte was niet iets wat Catherine ooit bewust had geformuleerd of bedacht. Ze schoot haar spontaan op willekeurige momenten te binnen, rechtstreeks vanuit haar hart, precies zoals ze zich voorstelde dat de baby uit haar baarmoeder zou komen: op een golf van emotie die tranen opriep in haar ogen en haar vastberadenheid sterkte.

Ze veegde met de muis van haar hand haar ogen af, slaakte een zucht en vervloekte Chips. Binnenkort zou ze alle slaap nodig hebben die ze kon krijgen en zou ze elk gemist ogenblik, hoe kort ook, verfoeien.

Dokter Samuels had haar opgedragen om innige sereniteit te creëren voor haar ongeboren kind en haarzelf.

Innige sereniteit.

De dokter had die woorden echt gebruikt en Catherine had erom gelachen. Maar hoe verder haar zwangerschap vorderde, des te meer ze die innige sereniteit was gaan waarderen, en inmiddels mediteerde ze, stak ze kaarsen aan en las ze pulpromannetjes in bad. Ze liet haar voeten masseren, dronk smoothies met boerenkool en bezocht wekelijks de zwangerschapsgymnastiek, waar ze als een hulpeloze kever op haar rug heen en weer rolde, en Adam haar hielp met ademen, persen en hulpeloos giechelen bij de zogenaamde voorbereiding op wat er komen ging.

Catherine besloot zichzelf weer in slaap te lezen. Ze had een verleidelijke nog-te-lezen stapel, maar haar hormonen stuurden haar voortdurend dwangmatig naar het *Grote babinamenboek*. Eigenlijk was het dwaas; Adam en zij hadden allebei een voorkeur voor traditionele namen, en het boek stond juist vol met belachelijke namen. Bovendien hadden ze in feite al min of meer gekozen voor Alice als het een meisje

was en Frank als het een jongen was, naar haar oma en zijn vader. Maar hoewel ze wist dat ze haar baby nooit Bunker of Crimpelene zou noemen, voelde Catherine zich toch verplicht om geen enkele mogelijkheid te negeren.

Ze draaide zich om en wilde de lamp al aandoen, maar bleef toen roerloos liggen met haar hand in de lucht geheven.

Ze hoorde een geluid.

Ze kon niet direct zeggen wat of waar het was, maar het klonk als iemand die heel hard zijn best deed om geen geluid te maken.

Iemand in het huis.

Een oeroude waarschuwing zette Catherines nekharen recht overeind.

Ze was eenendertig en had als volwassene altijd alleen gewoond, totdat ze bijna twee jaar geleden bij Adam was ingetrokken. Als je alleen woonde en 's nachts iets hoorde, kroop je niet weg onder de dekens om daar te wachten tot je noodlot de trap op wandelde en over de overloop liep. Als je alleen woonde, stond je op, pakte je de zaklamp, de knuppel, de haarspray, en sloop je naar beneden om de confrontatie aan te gaan met...

De vaatwasmachine.

Dat was het enige wat ooit genoeg geluid had voortgebracht om haar wakker te maken.

Maar ze had de vaatwasser niet aangezet...

Catherine was minder goed voorbereid dan vroeger – en ook veel zwangerder dan ze ooit was geweest. Maar er was verder niemand, alleen zichzelf maar. Dus zwaaide ze met een gedempte kreun haar benen over de rand van het bed en stond ze schommelend op.

Ze sloop naar de overloop en pakte de vaas uit de boekenkast. Hij was van dik Zweeds glas en ze had hem nooit mooi gevonden. Door dat ding naar de indringer te gooien, zou ze twee vliegen in één klap slaan.

Ze ademde diep in, deed het licht op de overloop aan en krijste: ‘Wie je ook bent, maak dat je als de donder wegkomt uit mijn huis! Ik heb de politie gebeld en ben gewaepend!’

Ze liep met de vaas in de aanslag de trap af, en voelde zich doodsbenauwd en dwaas. Aan de voet van de trap bleef ze staan om te luisteren.

Niets.

Had ze zich vergist? Het zou niet de eerste keer zijn. Als je alleen in een huis was, klonk elk geluid harder. Enger. Als ze er zeker van was geweest, zou ze de politie wel hebben gebeld en dat had ze niet gedaan, ook al stond de telefoon aan Adams kant van het bed...

Ze klemde haar rechterhand nog iets steviger om de vaas en liep voorzichtig van kamer naar kamer. Bij elke deuropening die ze passeerde, nam haar moed toe. De woonkamer, de eetkamer, de keuken.

Er was niemand.

Catherine zette de vaas op de keukentafel naast haar foto-toestel en mobiele telefoontje, en blies haar wangen bol van opluchting, blij dat ze zich had vergist.

Toen viel haar blik op het fototoestel en telefoontje. Ze kon zich niet herinneren dat ze die op de tafel had laten liggen. Waarom zou ze? En Adams laptop lag ernaast, terwijl deze altijd op zijn bureau in de werkkamer lag...

Wel verdomme!

Catherine had de situatie in een oogwenk door. De spullen lagen op de tafel bij de achterdeur, zodat de inbreker ze op weg naar buiten kon meenemen!

Ze controleerde ademloos van paniek de deur. Hij zat niet op slot! Ze had hem op slot gedaan, dat wist ze heel zeker. De indringer moest erdoor naar buiten zijn gevluht toen zij begon te schreeuwen, zonder zijn buit mee te grissen!

Ze deed de deur haastig weer op slot en leunde toen tegen

het koude glas, met haar handen om haar gezicht om in de donkere nacht te kijken.

Ze hield haar adem in toen een soepele zwarte gedaante zich opeens losmaakte uit de schaduw van het huis en als olie door de struiken en over de schutting glibberde.

‘Ik zie je wel!’ schreeuwde ze. ‘Ik zie je heus wel, klootzak!’

Haar hart bonsde, maar ze putte kracht uit haar woorden.

En plotseling was alles voorbij.

Het ene moment was hij er nog en het volgende was hij weg.

Ze was bang en ze was veilig.

Het was voorbij en de condens die haar schreeuw op het glas had achtergelaten, loste langzaam op.

Catherine liep weg van de deur. Haar benen trilden, dus ze ging zitten en legde een bevende hand op haar buik.

De gebeurtenissen flitsten door haar hoofd, heen en weer van oorzaak naar gevolg, van wat was naar wat had kunnen zijn, totdat haar geest eindelijk tot rust kwam en weer in een normaler tempo functioneerde.

Ze mankeerde niets.

Ze mankeerden geen van beiden iets.

Er was niets ergs gebeurd. Er was niets weggenomen.

Dat was het belangrijkste. Dat was de basis.

Maar er was nog meer. Ze was niet in paniek geraakt. Ze had niet gegild. Ze had zich niet onder het bed verstopt. Ze had geen man nodig gehad om haar te redden. Ze was dapper geweest en ze was slim geweest.

Catherine was bijna vergeten hoe het voelde om onafhankelijk te zijn en ging terug naar boven met een piepklein zaadje van trots in haar borstkas dat snel groeide.

Ze liep de slaapkamer in, deed de deur stevig achter zich dicht en slaakte een enorme zucht van verlichting. Toen draaide ze zich om naar het bed en haar maag verkrampte zo hevig dat de baby terugschopte.

De lamp op het nachtkastje brandde.

Hij was niet aan geweest. Haar hand was immers halverwege in de lucht blijven steken? Ze wist heel zeker dat zij hem niet had aangedaan.

En in de kleine poel van licht lag een mes.

Geen keukenmes.

Een écht mes.

Catherine bewoog zich zonder te lopen.

Ze staaarde omlaag naar het mes.

Een glanzend lemmet, aan de ene kant gekarteld en aan de andere gekromd tot een wrede punt; het handvat was ingelegd met parelwitte wolken die werden weerkaatst door een blauwgroene zee van...

Abalone.

Het woord kwam bovendrijven uit de diepe oceaan van haar geest en voelde correct aan, ook al wist ze eigenlijk niet eens wat abalone precies was. De lichte schelp was zo sereen en zo fraai dat het mes vast niet zo wreed kon zijn als het eruitzag, of wel? Catherine zag als vanaf een grote afstand dat haar hand zich uitstrekte en even met een vinger de punt aanraakte.

Ze hapte naar adem toen er een elektrische schok via haar arm en hals naar de top van haar hoofd schoot. Er welden tranen op in haar ogen en op de punt van haar wijsvinger verscheen een piepklein rood bolletje, dat daar glinsterend als een robijn in een Zwitsers horloge bleef liggen.

Ze stak haar vinger huiverend in haar mond.

Toen zag ze de verjaardagskaart.

Bloemen in een emmer. *Voor mijn dochter, op deze speciale dag.* Haar moeder koos altijd de lelijkste kaarten uit. Catherine had hem een week na haar verjaardag samen met alle andere in een la in de logeerkamer gelegd.

En toch lag hij nu dus hier naast haar bed...

Catherine voelde zich gedesoriënteerd, alsof het een droom was, alsof de tijd even had stilgestaan.

Ze vouwde de kaart open.

Haar moeders kriebelige ondertekening was ruw doorgekrast en op de lege zijde van de kaart was een nieuw bericht gekrabbeld...

Ik had je kunnen vermoorden.

Augustus 1998

Er was een week voorbijgegaan.

Een week waarin iedereen alleen maar fluisterde, behalve Merry, die net zo vaak en hard huilde als ze wilde, tot een buurvrouw die ze tante noemden, maar dat niet was, haar meenam, 'tot Eileen weer thuis is'.

Nadat ze was vertrokken, was het zo stil in het stille huis dat de stilte zelf bijna een geluid werd.

Jack en Joy gingen niet naar school. Dat was lang niet zo leuk als het klonk. Ze deden kaartspelletjes of keken naar tekenfilms met het geluid uit, omringd door de gedaanten van politiemensen die als stuntelige spoken de kamer in- en uitliepen. De hoofdpolitieman had een grote snor, net als een cowboy. 'Zeg maar Ralph,' zei hij tegen hen, maar ze zeiden helemaal niets tegen hem, en staarden hem zwijgend na wanneer hij met papieren en foto's de keuken in- en uitging om geheime dingen te zeggen tegen hun vader.

Als ze honger hadden, aten ze cornflakes direct uit de doos. Als ze dorst hadden, dronken ze uit de kraan. Als ze moe waren, leunden ze als pinguïns in een sneeuwstorm op de bank tegen elkaar en sliepen ze een ongemakkelijke, rusteloze slaap waarin ze droomden over warm, stoffig asfalt en niemand die stopte.

Niemand die erbij betrokken wilde raken.

Af en toe keek hun vader op alsof ze hem opeens weer te binnen waren geschoten en dan vroeg hij: 'Alles goed met jullie, jongens?' Dan knikten Jack en Joy heftig, omdat hij het

druk had met de politie en de papieren, en omdat er misschien wel een andere tante zou komen die ze niet eens kenden om hen net als Merry mee te nemen als ze zeiden dat het níét goed met hen ging.

Elke ochtend rolden de kranten in een reeks ploffen door de brievenbus naar binnen, als dode vogels die uit de lucht op de mat neervielen.

Alle kranten, elke dag.

Hun vader zat aan de keukentafel, en las en herlas geobserveerd elk woord dat iedereen wist of had geraden over de verdwijning van zijn vrouw, diep over de pagina's gebogen om er zo veel mogelijk betekenis uit te halen, met bewegende lippen en vingers die zwart zagen van de inkt. Hij gooide geen enkele krant weg voor het geval hij iets over het hoofd had gezien en bewaarde elk exemplaar op een stapel die schrikbarend snel groeide.

Het was niet de bedoeling dat Jack en Joy de kranten lazen, maar ze namen soms snel een kijkje wanneer hun vader boven was, en kwamen er via willekeurige fragmenten achter dat de zoektocht naar hun moeder nog steeds aan de gang was en dat de politie op zoek was naar aanwijzingen, maar helemaal niets vond.

Oom Bill kwam over uit Ierland met zijn lelijke vrouw Una. Zij deed alsof ze van kinderen hield, terwijl hij in de keuken naar hun vader zat te kijken die stapels kranten van de ene kant van de keuken naar de andere verplaatste, bepaalde pagina's aanwees en zijn theorie uiteenzette over wat er met zijn vrouw kon zijn gebeurd.

Theorieën.

Hij had er namelijk verschillende en Jack kon ze niet langer aanhoren. Ze werden allemaal overgebracht in korte, haperende woordgolven die totaal anders klonken dan zijn vaders gebruikelijke mannenstem. En ze draaiden allemaal om een fout, een vergissing, een miscommunicatie die zou worden

opgehelderd zodra Eileen thuiskwam en vertelde waar ze al die tijd was geweest, en dan zou alles weer goed komen.

Jack neuriede luid, zodat hij niet hoefde te horen hoe pathetisch zijn vader klonk.

‘Hou je kop,’ zei Joy. Jack neuriede nog luider.

Ze konden niet naar buiten vanwege alle verslaggevers, die op de deur klopten, op de hoek van de straat bij de pub stonden of in een van de auto’s zaten die langs de hele straat stonden geparkeerd.

Die allemaal wachtten.

‘Waar wachten ze op?’ vroeg Joy, terwijl ze de kaarten op het vloerkleed in haar slaapkamer verdeelde.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Jack, ook al dacht hij dat hij het wel wist – en vermoedde hij dat zij het ook wist.

Ze stond echter op van het kleed, deed het slaapkamerraam open en schreeuwde naar hen: ‘*Waar wachten jullie op?*’

Niemand vertelde het haar. Maar de volgende dag stond haar foto op de voorpagina van alle kranten die door de deur naar binnen kwamen.

De kop luidde: VERLATEN JOY.

Het was een kwelling voor Jack.

Misschien had zijn moeder hen inderdaad gewoon verlaten op de vluchtstrook. Misschien was hij wel zo luidruchtig, Joy zo irritant en Merry zo vervelend dat ze er niet meer tegen kon. Misschien had ze wel nooit om hulp gebeld bij de oranje praatpaal. Misschien was ze het gewoon zo zat geworden dat Joy en hij op de achterbank zaten te bekvechten dat ze de auto aan de kant had gezet, de bocht om was gegaan en haar duim had opgestoken om een lift te vragen naar een compleet nieuw leven. Een rijkere man, een betere auto en een nieuwe baby die al het speelgoed en alle knuffels zou krijgen in plaats van Joy, Merry en hij.

Als hij het maar lang genoeg en hard genoeg probeerde, kon Jack zich zo kwaad maken dat het hem niet eens meer

kon schelen of zijn moeder ooit nog terugkwam.

Maar zelfs op die momenten hoopte hij stiekem toch dat ze dat wel zou doen.